

“मीठे बच्चे- तिम्रो प्रतिज्ञा थियो – जब हजुर आउनु हुन्छ, म समर्पण हुने छु। अहिले बाबा आउनु भएको छ- तिमीलाई प्रतिज्ञा याद दिलाउन।”

प्रश्न:- कुन मुख्य विशेषताको कारण केवल देवताहरूलाई मात्र पूज्य भन्न सकिन्छ?

उत्तर:- केवल देवताहरूमा नै यो विशेषता हुन्छ, जसले कहिल्यै कसैलाई याद गर्दैनन्। न बाबालाई याद गर्छन्, न कसैको चित्रलाई याद गर्छन्, त्यसैले उनीहरूलाई पूज्य भनिन्छ। त्यहाँ सुखै सुख हुन्छ, त्यसैले कसैलाई याद गर्ने आवश्यकता नै पर्दैन। अहिले तिमी एक बाबाको यादद्वारा यस्तो पूज्य, पावन बन्छौ, जसले गर्दा याद गर्ने आवश्यकता नै पर्दैन।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू.... रूहानी आत्मा त भनिदैन। रुह अथवा आत्मा एउटै कुरा हो। रूहानी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। पहिला कहिल्यै पनि आत्माहरूलाई परमपिता परमात्माले ज्ञान दिनु भएको छैन। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- म एकै पटक कल्पको पुरुषोत्तम संगमयुगमा आउँछु। यस्तो अरु कसैले भन्न सक्दैन- सारा कल्पमा संगमयुगमा सिवाय बाबा स्वयं कहिल्यै आउनुहुन्न। भक्ति पूरा भएपछि बाबा संगममा नै आउनु हुन्छ र बाबाले फेरि बसेर बच्चाहरूलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। यो कुरा कति बच्चाहरूलाई धेरै मुश्किल लाग्छ। छ धेरै सहज तर बुद्धिमा ठीक रीतिले बस्दैन। त्यसैले घरी-घरी सम्झाइरहनु हुन्छ। सम्झाउँदा पनि बुझ्दैनन्। विद्यालयमा शिक्षकले बाह्र महिना पढाउँछन् फेरि पनि कोही फेल हुन्छन्। यहाँ बेहदको बाबाले पनि दिनहुँ बच्चाहरूलाई पढाउनु हुन्छ। फेरि पनि कतिलाई धारणा हुन्छ, कतिले भुल्छन्। मुख्य कुरा त यही सम्झाइन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर। बाबाले नै भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर, अरु कुनै मनुष्य मात्रले कहिल्यै भन्न सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकै पटक आउँछु। कल्पपछि फेरि संगममा एकै पटक तिमी बच्चाहरूलाई नै सम्झाउँछु। तिमीले नै यो ज्ञान प्राप्त गर्छौ। अरु कसैले यो ज्ञान लिँदै लिँदैन। प्रजापिता ब्रह्माका तिमी मुख वंशावली ब्राह्मणले यस ज्ञानलाई जानेका छौ। जानेका छौ- कल्प पहिला पनि बाबाले यस संगममा यो ज्ञान सुनाउनु भएको थियो। तिमी ब्राह्मणहरूको नै पार्ट हो, यी वर्णमा पनि घुम्नु त अवश्य पर्छ। अरु धर्मकाहरू यी वर्णमा आउँदै आउँदैनन्, हिन्दुहरू नै यी वर्णमा आउँछन्। ब्राह्मण पनि यिनीहरू नै बन्छन्, त्यसैले बाबा यहाँ आउनु पर्छ। तिमी हौ प्रजापिता ब्रह्माका मुख वंशावली ब्राह्मण। ब्राह्मणपछि फेरि हुन्छन् देवता र क्षत्रिय। क्षत्रिय कोही बन्दैनन्। तिमीलाई त ब्राह्मण बनाउनु हुन्छ फेरि तिमी देवता बन्छौ। उनै फेरि बिस्तारै-बिस्तारै कला कम भएपछि क्षत्रिय भनिन्छ। क्षत्रिय त स्वतः बन्छन्। बाबाले त आएर ब्राह्मण बनाउनु हुन्छ। फेरि ब्राह्मणबाट देवता अनि फेरि उनै शूद्र बन्छन्। तीन वटै धर्म बाबाले अहिले स्थापना गर्नुहुन्छ। यस्तो होइन, सत्ययुग-त्रेतामा फेरि आउनु हुन्छ। मनुष्यले नबुझेका हुनाले भन्छन्- सत्ययुग-त्रेतामा पनि आउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म युग-युगमा आउँदिन, म आउँछु नै एकै पटक, कल्पको संगममा। तिमीलाई मैले नै ब्राह्मण बनाउँछु- प्रजापिता ब्रह्माद्वारा। म त परमधामबाट आउँछु। ठीक छ, ब्रह्मा कहाँबाट आउँछन्? ब्रह्माले त ८४ जन्म लिन्छन्, मैले लिन्नँ। ब्रह्मा सरस्वती, जो विष्णुका दुई रूप लक्ष्मी-नारायण बन्छन्, उनैले ८४ जन्म लिन्छन् फेरि उनको धेरै जन्मको अन्त्यमा प्रवेश गरेर यिनलाई ब्रह्मा बनाउँछु। मैले यिनको नाम ब्रह्मा राख्छु। यो यिनको आफ्नो नाम होइन। बच्चाको जन्म भएपछि छैठी गर्छन्, जन्म दिन मनाउँछन्। यिनको जन्मपत्रोको नाम त लेखराज थियो। त्यो त बाल्यावस्थाको नाम थियो। अहिले नाम परिवर्तन भएको छ, जब यिनमा बाबाले प्रवेश गर्नुभयो, संगममा। त्यो पनि नाम परिवर्तन तब गर्नुहुन्छ, जब यी वानप्रस्थ अवस्थामा हुन्छन्। ती संन्यासीहरूले त घरबार छोडेर जान्छन् अनि नाम परिवर्तन हुन्छ। यी त घरमा नै रहन्छन्, यिनको नाम ब्रह्मा राखियो किनकि ब्राह्मण चाहियो नि। तिमीलाई आफ्नो बनाएर पवित्र ब्राह्मण बनाउनु हुन्छ। पवित्र बनाइन्छ। यस्तो होइन, तिमी जन्मैदेखि पवित्र छौ। तिमीलाई पवित्र बन्ने शिक्षा मिल्छ। कसरी पवित्र बन्ने? यो हो मुख्य कुरा।

तिमीले जानेका छौ- भक्तिमार्गमा पूज्य एउटा पनि हुन सक्दैन। मनुष्यले गुरु आदिलाई शिर निहुराउँछन् किनकि घरबार छोडेर पवित्र बन्छन् तर उनीहरूलाई पूज्य भनिदैन। पूज्य उही हो जसले कसैको पनि याद गर्दैन।

संन्यासीहरूले ब्रह्म तत्त्वको याद गर्छन् नि, प्रार्थना गर्छन्। सत्ययुगमा कसैलाई पनि याद गर्दैनन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले याद गर्नु छ एकलाई। त्यो त हो भक्ति। तिम्रो आत्मा पनि गुप्त छ। आत्मालाई यथार्थ रीतिले कसैले जानेका छैनन्। सत्ययुग-त्रेतामा पनि शरीरधारीले आफ्नो नामद्वारा पाटे खेल्छन्। नाम विना त पाटधारी हुन सक्दैनन्। जहाँ भए पनि शरीरको नाम अवश्य हुन्छ। नाम विना पाटे कसरी खेल्ने? त्यसैले बाबाले सम्झाउनु भएको छ- भक्तिमार्गमा गाउँछन्, हजुर आउनु भयो भने मैले हजुरलाई नै आफ्नो बनाउँछु, दोस्रो न कोही। म हजुरको नै बन्छु, यो आत्माले भन्छ। भक्तिमार्गमा जति पनि देहधारी छन् जसको नाम राखिन्छ, उनीहरूलाई हामीले पुज्दैनौं। जब हजुर आउनु हुन्छ, हजुरमाथि समर्पित हुन्छौं। कहिले आउनु हुन्छ, यो पनि जानेका छैनन्। अनेक देहधारीहरूको, नामधारीहरूको पूजा गरिरहन्छन्। जब आधाकल्प भक्ति पूरा हुन्छ तब बाबा आउनु हुन्छ। भन्छन्- तिमीले जन्म-जन्मान्तर भन्दै आएका छौ, मैले हजुर सिवाय कसैलाई पनि याद गर्दिनँ। आफ्नो देहको पनि याद गर्दिनँ। तर मलाई चिन्दै चिनेका छैनन् भने याद कसरी गर्छन्! अहिले बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर। बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नाले तिमी पावन सतोप्रधान बन्छौ। सत्ययुग-त्रेतामा भक्ति हुँदैन। तिमीले कसैलाई पनि याद गर्दैनौ। न बाबालाई, न चित्रलाई। त्यहाँ त सुखै सुख हुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- जति तिमी नजिक पुग्यौ त्यति कर्मातीत अवस्था हुँदै जान्छ। सत्ययुगमा नयाँ दुनियाँ, नयाँ भवनमा खुसी पनि धेरै हुन्छ अनि फेरि २५ प्रतिशत पुरानो भएपछि स्वर्गलाई बिसिए जस्तै हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले गाउँथ्यौ, हजुरकै बन्छु, हजुरसँग नै सुन्छु। अवश्य परमात्मालाई नै भन्छौ नि। आत्माले भन्छ, परमात्मा बाबाको लागि। आत्मा सूक्ष्म बिन्दु हो, त्यसलाई देख्नको लागि दिव्य दृष्टि चाहिन्छ। आत्माको ध्यान गर्न सकिँदैन। म आत्मा यति सानो बिन्दु हुँ, यस्तो सम्झेर याद गर्न मेहनत छ। आत्माको साक्षात्कारको कोसिस गर्दैनन्, परमात्माको लागि कोसिस गर्छन्, जसको लागि सुनेका छन्- उहाँ हजार सूर्य भन्दा तेजोमय हुनुहुन्छ। कसैलाई साक्षात्कार भयो भने भन्छन्- धेरै तेजोमय हुनुहुन्थ्यो किनकि त्यही सुनेका छन्। जसको नवधा भक्ति गर्छन्, देख्छन् पनि उही। नत्र विश्वासै हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- आत्मालाई नै देखेका छैनन् भने परमात्मालाई कसरी देख्छन्! आत्मालाई देख्नै कसरी सक्छन्? अरू सबैको शरीरको चित्र हुन्छ, नाम हुन्छ। आत्मा त बिन्दु छ, धेरै सानो छ, त्यसलाई कसरी देख्न सक्छन्? कोसिस धेरै गर्छन् तर यी आँखाले देख्न सक्दैनन्। आत्मालाई ज्ञानको अव्यक्त आँखा मिल्छ।

अहिले तिमीले जानेका छौ- म आत्मा कति सानो छु। म आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट लेखिएको छ, जुन मैले दोहोर्याउनु छ। बाबाको श्रीमत मिल्छ, श्रेष्ठ बन्नको लागि। त्यसैले श्रीमतमा चलनुपर्छ। तिमीले दैवी गुण धारण गर्नुपर्छ। खान-पान पनि रोयल हुनुपर्छ, चालचलन धेरै सभ्य हुनुपर्छ। तिमी देवता बन्छौ। देवताहरू स्वयं पूज्य छन्, उनीहरूले कहिल्यै कसैको पूजा गर्दैनन्। उनीहरू त डबल श्रोपेचधारी हुन् नि। उनीहरूले कहिल्यै कसैको पूजा गर्दैनन्, त्यसैले पूज्य ठहरिए नि। सत्ययुगमा कसैलाई पूजा गर्ने आवश्यकता नै पर्दैन। तर एक-अर्कालाई सम्मान अवश्य गर्छन्। यसरी नमन गर्नु, त्यसलाई सम्मान भनिन्छ। यस्तो होइन, मनमा उनीहरूलाई याद गर्नु छ। सम्मान त गर्ने पर्छ। जसरी राष्ट्रपतिलाई सबैले सम्मान गर्छन्। जानेका छन्- यी उच्च पदवाला हुन्। नमन कहाँ गर्नुपर्छ र। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यो ज्ञानमार्ग बिल्कुलै भिन्न चीज हो, यसमा केवल आफूलाई आत्मा सम्झनुपर्छ, जुन तिमीले बिसिएका थियौ। शरीरको नामलाई याद गरेका छन्। काम त अवश्य नै नामबाटै गर्नुपर्छ। नाम विना कसैलाई बोलाउने कसरी? तिमीले शरीरधारी बनेर पार्ट खेल्छौ तर बुद्धिबाट शिवबाबालाई याद गर्नुपर्छ। कृष्णका भक्तहरूले सम्झन्छन्- हामीले कृष्णलाई नै याद गर्नु छ। जता देखे पनि कृष्णै कृष्ण छन्। म पनि कृष्ण, तिमी पनि कृष्ण। अरे, तिम्रो नाम भिन्नै, उनको नाम भिन्नै..... सबै कृष्णै कृष्ण कसरी हुन सक्छ? सबैको नाम कृष्ण कहाँ हुन सक्छ, जे आयो त्यही बोलिदिन्छन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- भक्ति मार्गका सबै चित्र आदिलाई बिसिएर एकै बाबालाई याद गर। चित्रलाई त तिमीले पतित-पावन भन्दैनौ, हनुमान आदि पतित-पावन कहाँ हुन्। अनेक चित्र छन्, कुनै पनि पतित-पावन होइनन्। कुनै पनि देवी आदि, जसको शरीर छ, उनलाई पतित-पावन भनिदैन। ६-८ वटा हात भएका देवी आदि बनाउँछन्, सबै आफ्नो बुद्धिद्वारा। यी को हुन्? त्यो त जानेका छैनन्। यी पतित-पावन बाबाको सन्तान, सहयोगी हुन्, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। यो तिम्रो रूप त साधारण नै छ। यो शरीर त विनाश हुन्छ। यस्तो होइन, तिम्रा चित्र आदि रहन्छन्। यी सबै समाप्त हुन्छन्। वास्वतमा देवी तिमी हौ। नाम पनि लिइन्छ- सीता देवी, फलानी देवी। राम देवता भनिदैन। फलानी देवी वा श्रीमती भनिदिन्छन्, त्यो पनि गलत हुन्छ। अब पावन बन्नको लागि पुरुषार्थ गर्नु छ। तिमीले भन्छौ पनि- पतितबाट पावन बनाउनुहोस्। यस्तो भन्दैनौ- लक्ष्मी-नारायण बनाउनुहोस्। पतितबाट पावन पनि बाबाले

बनाउनु हुन्छ। नरबाट नारायण पनि उहाँले बनाउनु हुन्छ। उनीहरूले पतित-पावन निराकारलाई भन्छन्। तर सत्य-नारायणको कथा सुनाउनेहरूले फेरि अरु देखाएका छन्। यस्तो त भन्दैनन्- बाबा सत्य-नारायणको कथा सुनाएर अमर बनाउनुहोस्, नरबाट नारायण बनाउनुहोस्। केवल भन्छन्- आएर पावन बनाउनुहोस्। बाबाले नै सत्य-नारायणको कथा सुनाएर पावन बनाउनु हुन्छ। तिमीले फेरि अरुलाई सत्य कथा सुनाउँछौ। अरु कसैले जान्न सक्दैन। तिमीले मात्रै जानेका छौ। तिम्रो घरमा मित्र, सम्बन्धी, भाइ आदि होलान् तर उनीहरूले पनि जानेका छैनन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) स्वयंलाई श्रेष्ठ बनाउनको लागि बाबाको जे श्रीमत मिल्छ, त्यसमा चल्नु छ, दैवी गुण धारण गर्नु छ। खान-पान, चाल-चलन सबै रोयल राख्नु छ।

२) एक अर्कालाई याद गर्नु छैन, तर सम्मान अवश्य दिनु पर्छ। पावन बन्ने पुरुषार्थ गर्नु र गराउनु छ।

वरदान:- सर्व खजानालाई समयमा प्रयोग गरेर निरन्तर खुसी को अनुभव गर्ने भाग्यवान आत्मा भव
बापदादाद्वारा ब्राह्मण जन्म हुनासाथ सारा दिनको लागि अनेक श्रेष्ठ खुसीका खजाना मिल्छन् त्यसैले तिम्रो नामबाटै अहिलेसम्म पनि अनेक भक्तहरू अल्पकालको खुसीमा आउँछन्, तिम्रो जड चित्रलाई देखेर खुसीमा नाच्न थाल्छन्। यसरी तिमीहरू सबै भाग्यवान हो, धेरै खजाना मिलेका छन् तर केवल समयमा प्रयोग गर। चाबीलाई सदा सामुन्ने राख अर्थात् सदा स्मृतिमा राख। स्मृतिलाई स्वरूपमा ल्यायौ भने निरन्तर खुसीको अनुभव भइरहन्छ।

स्तोत्र:- बाबाको श्रेष्ठ आशाको दीपक जगाउने वाला नै कुल दीपक हो।

सूचना:- आज मधुबनमा अनलाइन बाबा मिलनको शुभ दिन हो। सेवाको टर्न पंजाब जोनको छ।